VIENOTI LATVIJAI!

NOVADNIEKS

SESTDIEN, 1990. gada 15. septembrī

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 110 (6114)
Maksā 3 kap.

RAJONA PANORĀMA

Tālajā Saranskā gaida trīs mūsu rajona zemniekus. Tur viņiem jāsaņem jaunas automašīnas SAZ-3507. Laimīgie jaunās tehnikas īpašnieki būs Aloizs Volonts no Upmalas, Antons Určs no Preiļu ciema un Staņislavs Litavnieks no Rauniešiem.

□

Jau šoruden savos tīrumos ar jaunajiem traktoriem T-25 varēs strādāt pieci mūsu rajona jaunsaimnieki. Valmieras rajona apvienībā «Lauktehnika» tehniku brauks saņemt Vitālijs Livmanis no Pelēčiem, Pēteris Skutelis no Vanagiem, Aija Kamane un Gunārs Čevers no Jersikas, kā arī Pēteris Kusiņš no Rožkalniem.

□

Raiņa kolhoza priekšsēdētājs Vladislavs Spūlis un vietējais jaunsaimnieks Antons Anusāns vienojās par sadarbību. Kopsaimniecības saveldrētajā rudzu laukā, kur kolhoza kombainieri smagākās vietas bija atstājuši nenopļautas, ar savu tehniku sāka strādāt Anusāns. Un lieta gāja! Iekultas septiņas tonnas graudu — trīsdesmit procenti tiks jaunsaimnieka klēts kambaros.

□

Pirmdien uz paplašinātu sēdi pulcējās rajona zemnieku savienības valdes locekļi. Četrpadsmit prāti sprieda par lauksaimniecības produkcijas jauno iepirkuma cenu kārtējo projektu. Pēc piedāvātās metodikas katrs varēja izrēķināt zemes un lauksaimniecības nodokli, ko perspektīvā nāksies maksāt gan par lauksaimniecībā izmantojamo zemi, gan nekustamo īpašumu, gan meliorētajiem laukiem uri saimniecības ģeogrāfisko izvietojumu, kā arī mežiem un krūmājiem.

Izrādās — ne jau viss «augšā» sarakstītais atbilst mūsu apstākļiem.

□

Līdz ar jauno mācību gadu skolās sācies arī kartupeļu vācamais laiks. Tradicionāli, ka tupeņu laukos atkal var redzēt tikai skolas bērnus un studentus. Sakarā ar to, ka šīs kultūras sējumu platības rajonā ir krietni mazākas nekā pērn, peļņā netiek aicināti pilsētnieki. Nu ko — daudzstāvu māju pagrabiņi šoziem būs tukšāki nekā citgad un biežāk būs jāmēro ceļš uz dārzeņu veikalu.

Pagaidām raža turas ap 150 centneriem no hektāra.

□

Šī mēneša sākumā uz Somiju devās Lavijas Sociāldemokrātiskās strādnieku partijas Latgales organizācijas priekšsēdētājs, Preiļu rajona Tautas deputātu padomes deputāts Andrejs Garjāns. 5. — 7. septembrī viņš Tamperē piedalījās sociālistiskās Internacionāles konferencē, kas bija veltīta atbruņošanās jautājumiem. Šinī forumā bija ieradušies delegāti no 40 pasaules valstīm, tajā skaitā — sociāldemokrātisko partiju pārstāvji no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas.

□

Preiļu rajons esot viens no tiem 6 republikas rajoniem, kur, veidojot jaunās pārvaldes struktūras, rajona izpildkomitejas aparāts nevis palielinājies, bet gan samazinājies. Tādu informāciju sniedza rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs Ilgonis Sniķers.

□

11. septembrī notika agrorūpnieciskās apvienības «Preiļi» valdes paplašināta sēde, uz kuru bija uzaicināti arī visi kolektīvo saimniecību vadītāji, galvenie grāmatveži un ekonomisti.

Galveno uzmanību sēdē veltīja valsts iepirkuma cenu un nodokļu projektiem. Sprieda par kapitālās celtniecības gaitu un šī gada plāna izmaiņām, kā arī no tā izrietošajām budžeta līdzekļu sadalījuma izmaiņām. Runāja par būvmateriālu ražošanas iespējām rajonā, kā arī izskatīja vairākus iesniegumus.

Pārskats

par piena iznākumiem (pēc agrorūpniecības apvienības «Preiļi» dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izslaukts no govs septembra I dekādē (kg)	±, salīdz. ar to pašu laiku 1989. g. (kg)	±, salīdz. ar iepriekš. dekādi (kg)
«Sarkanais Oktobris»	15	—1,6	—0,4
«Nākotne»	12,6	—1,5	—1,2
«Sarkanā ausma»	11,7	—0,4	—0,7
«Smelteri»	11,3	—1,8	—0,2
«Galēni»	11,2	—0,8	—0,3
Kirova	10,8	—0,6	—0,4
Ļeņina	10,8	—4,7	+0,2
«Zelta vārpa»	10,5	—0,9	—0,2
«Līvāni»	10,5		—0,9
K. Marksa	10,1	—0,9	—0,5
«Gailīši»	10,1		—0,8
«Rušona»	10	—1,5	—1,1
«Dzintars»	9,9	—1,3	—0,4
«Jersika»	9,6	—0,3	—0,5
«Sīļukalns»	9,6	—0,6	—0,5
«Rožupe»	9,6	—1,4	—0,9
«Dubna»	9,5	—0,7	—0,5
«Ezerciems»	9,4	—0,1	—0,6
Raiņa	9	—2,3	—0,8
Aglonas p. s.	8,5	—1,8	—0,7
«Sīlajāņi»	8,3	—0,9	—0,8
Rudzātu p. s.	8,3	—1,3	—0,8
«Vanagi»	7,4	—2,9	—0,3
«Vārkava»	7,1	—3,9	—0,6
RAJONĀ	10,5	—1,3	—0,5

Rajona Tautas deputātu padomes sesija

12. septembrī notika 19. sasaukuma Preiļu rajona Tautas deputātu padomes 5. sesija.

Galvenais jautājums, ko izskatīja deputāti, bija par izglītības sistēmas pilnveidošanu rajonā. Pēc diskusijas un strīdiem, kuros izskanēja pat pilnīgi pretēji viedokļi, deputāti nolēma darba grupas izstrādāto izglītības attīstības pamatvirzienu projektu, kā arī citus ar to saistītos dokumentus publicēt rajona avīzē un nodot rajona pedagogu un visu iedzīvotāju apspriešanai. Jautājuma izskatīšana turpināsies nākamajā sesijā.

Deputāti noklausījās Daugavpils reģionālās dabas aizsardzības komitejas Preiļu nodaļas inspektora V. Jakovļeva informāciju par ekoloģisko stāvokli Preiļu rajonā.

Pēdējā laikā sabiedrību uzjundījusi ažiotāža ap Ļeņina pieminekli Preiļos. Kā zināms, iepriekšējā sesijā rajona padomes izglītības un kultūras komisijai bija uzdots noskaidrot šī pieminekļa mākslinieciško un arhitektonisko vērtību. Komisijas priekšsēdētājs J. Eglītis šajā sakarā informēja deputātus, ka to izdarīt lūgts republikas Kultūras ministrijas attiecīgai ekspertu komisijai. Tās slēdziens vēl nav pieņemts, tāpēc nekāda šī jautājuma apspriešana sesijā nenotika.

Deputāti apstiprināja rajona administratīvo komisiju un zemes komisiju, kā arī brīvprātīgo kārtības sargu vienību dibināšanas komisiju, pieņēma lēmumu pārņemt no laikraksta «Novadnieks» redakcijas vietējo radioraidījumu redakciju. Sesijā izskatīti deputātu iesniegumi, kā arī daži citi jautājumi.

Izveidota arī rajona Tautas deputātu padomes preses grupa. Cerams, ka šīs grupas izveidošana uzlabos informētību par rajona padomes deputātu darbību, tajā skaitā — arī rajona laikraksta.

Pārmaiņas ceha darba ikdienā

Ir jauns saimnieks, un līdz ar to izmaiņas notiek 4. ceha kolektīva dzīvē. Tagad šī betona un dzelzsbetona izstrādājumu ražotne pārgājusi Daugavpils 1. ceļu būves rajona pārziņā un saucas — dzelzsbetona ražošanas iecirknis Bašķos. Gadā ražo ap 10 tūkstošiem kubikmetru betona un dzelzsbetona izstrādājumu. Tie ir — ceļu caurtekas, ceļu plātnes, tiltu konstrukcijas, pamatu bloki, žogu plātnes, ceļa zīmju stabiņi, solu kājas, dažādu izmēru taisnstūra caurtekas, preču betons.

Ceļu būves rajona vadība grib iecirkni izveidot par augstas ražošanas kultūras objektu. Uzsākta rekonstrukcija — tiek būvēts jauns armatūras cehs, uzbūvēts ūdenstornis ar artēzisko aku, ūdens sūkņu stacija tehnoloģiskām vajadzībām, ugunsdzēsēju posteņa ēka, nodotas ekspluatācijā attīrīšanas iekārtas «Bio-100» ar lielu perspektīvu, izbūvēta apakšstacijas ēka (tiek risināts jautājums par iekārtu iegādi un tiek būvēta jauna elektrolīnija), top sadzīves korpuss.

Galvenais būvuzņēmējs — Daugavpils SCO. Celtnieki strādā labi, taču kādu laiku bija pazudušī. Iecirkņa ļaudis ar nepacietību viņus gaida, lai līdz salam pabeigtu armatūras ceha montāžu un sakārtotu siltumtrasi.

Perspektīvā paredzēts speciālistu vajadzībām uzbūvēt 27 dzīvokļu māju, jaunu veikalu, ēdnīcu un pat pirti Eikša ezera krastā. Tāpat rekonstruēs formēšanas cehu, kur uzstādīs jaunu betona ieklājēju un jaunas tvaicēšanas kameras.

Līdz šim iecirknis strādāja nerentabli. Stāvoklis mainījies. Tā kā dažas izejvielas piegādā par komerccenām, tad arī gatavo produkciju pārdod par vairum-, līgum- un komerccenām.

Samazinājies strādājošo skaits, palielinājušās darba algas. Iecerēts pāriet uz pašfinansēšanos. Iecirknis iespēju robežās palīdz individuālajam sektoram, rajona saimniecībām «Ezerciems», «Rušona», citām rajona organizācijām un iestādēm.

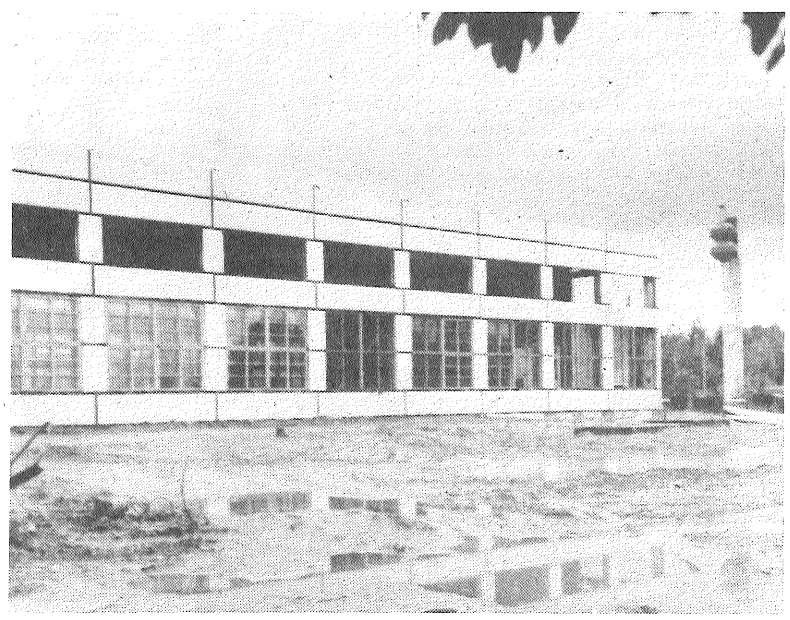

□ ATTĒLOS: viens no labākajiem armatūristiem — Jevģēnijs Kuzmins; jaunais armatūras cehs, ūdenstornis ar melno runci korē.

J. SILICKA teksts un foto

LNKP biedru sanāksme

Trešdien Rēzeknes mūzikas vidusskolā notika Latvijas Neatkarīgās komunistiskās partijas biedru zonālā sanāksme. Tās mērķis bija pārrunāt ar LNKP II kongresu, kas šodien notiek Rīgā, saistītos jautājumus.

Sanāksmē piedalījās LNKP biedri no Aizkraukles, Jēkabpils, Daugavpils, Krāslavas, Ludzas, Rēzeknes un Preiļu rajoniem, Daugavpils un Rēzeknes pilsētām, LNKP priekšsēdētājs I. Ķezbers, CK organizatoriskais sekretārs D. Lūsis, agrārās komisijas priekšsēdētājs L. Kaleksons un reģiona konsultante I. Baumane.

Informāciju par to, kas darīts kongresa sagatavošanā, kādi dokumenti izstrādāti pieņemšanai, sniedza I. Ķezbers.

— Mūsu partija ir sociāldemokrātiskas ievirzes partija, — viņš teica, — tā grib nodrošināt Latvijas Republikas reālu neatkarību.

Latvijas Neatkarīgajā komunistiskajā partijā ir 21 654 biedri, kas saņēmuši biedra kartes. Izveidotas 1 368 pirmorganizācijas. LNKP ir otra lielākā politiskā partija republikā. Tās sastāvā 23 procenti ir strādnieki, 20 — kalpotāji, 13 — lauku speciālisti, 6 procenti — lerindas kolhoznieki. Visi LNKP rindās iestājušies brīvprātīgi.

Par LNKP organizatorisko darbu sanāksmē runāja un atbildēja uz jautājumiem D. Lūsis, agrārās politikas problēmas apiūkoja L. Kaleksons.

Sanāksmes dalībnieki apspriedā Latvijas Neatkarīgās komunistiskās partijas darbības pamatprincipu projektu, izmaiņas partijas statūtos un nolikumos.

Plaša saruna izvērtās par partijas nosaukumu, jo skaidrs, ka tā turpmāk nevar būt komunistiska — tas ir utopisks, nereāls jēdziens. Sanāksmes dalībnieki vienprātīgi ieteica kongresam Latvijas Neatkarīgo komunistisko partiju pārdēvēt par Latvijas Demokrātisko darba partiju.

Jānis GURGONS

„Firma" garantē noslēpumu?..

Es netaisos diskutēt par preses izplatīšanas apvienības rajona nodaļas priekšnieces A. Černobrovas viedokli, ka «grāmata nav pirmās nepieciešamības prece», tāpēc nevajadzētu taisīt rajona mēroga skandālu par to, kā tiek sadalīti limitētie izdevumi un žurnāls «Burda». Katram no mums uzskati par pirmās nepieciešamības precēm ir dažādi: vienam tā ir importa zobu birstīte, citam — arī grāmata.

Ielūkoties limitēto izdevumu sarakstā lūdza laikraksta «Novadnieks» lasītāji. Daudzi ir neapmierināti, ka populāro žurnālu «Burda» nekad nav bijis iespējams pat redzēt, kur nu vēl nopirkt «Preses apvienības» kioskos. Lasītāji vēlas arī zināt, kas paraksta žurnāla «Ogoņok» literāro pielikumu, kā notiek citu limitēto izdevumu un grāmatu realizēšana ar «Preses apvienības» starpniecību. Tāpēc arī pajautāju A. Černobrovai par žurnālu «Burda»: «Cik to saņemam, kur un kā realizējam?». Nesaprotu, kāpēc viņa sāka tā nervozēt un uztraukties, bet beigās pat sadusmojās.

Katru gadu «Burdu» Preiļi saņemot arvien mazāk, un visus, protams, nevarot apgādāt ar šo izdevumu. Galvenais dalītājs un tirgotājs esot firma «Vneštorgizdat». Ar to tad rajona organizācijas lai dibinot kontaktus. Pērn tā darījusi Līvānu stikla fabrika; tāpēc šī uzņēmuma sievietēm iespēja nopirkt šo izdevumu bijusi daudz lielāka.

Ar preses izplatīšanas apvienības rajona nodaļas starpniecību žurnālu sadalījuši šādi. Sešus eksemplārus atdevuši bibliotēkām (skaidrības labad jāpiebilst, ka bibliotēkām, un tikai dažām, to izdevās «atkarot» ar paša kultūras ministra Raimonda Paula līdzdalību). Pēc rajona sieviešu padomes iniciatīvas (tāpat ar republikas sieviešu padomes iejaukšanos) sešas «Burdas» iedalītas šai sabiedriskajai organizācijai. (Starp citu, tieši sieviešu padome no šiem nedaudzajiem eksemplāriem pa vienam atvēlējusi Preiļu, Līvānu un Aglonas šūšanas darbnīcām). Bet pārējos piecpadsmit eksemplārus, kas iedalīti mūsu rajonam, pilntiesīgi atdevuši sava kolektīva darbiniekiem.

Sekoja uztraukta skaidrošana, ka galu galā priekšniecei esot tiesības ar deficītu vispirms apgādāt savu kolektīvu, jo, lūk, arī tirdzniecībā neko nevarot nopirkt, bet grāmatu veikalā — ne uz ko parakstīties. Vēl dzirdēju, ka ne «Burdu», ne deficīto literatūru, piemēram — žurnāla «Ogoņok» pielikumu, preses izplatīšanas apvienības rajona nodaļa šogad nebūt netaisoties dalīt ar laikraksta starpniecību. Ja tām sievietēm vajagot, lai pasūtot Maskavas modes žurnālus, — priekšnieci atbalstīja kāda darbiniece. «Burdas» un limitēto izdevumu turpmāk būšot vēl mazāk.

Stop! Tomēr saskaitīsim, cik tad ir 15 + 6 + 6? 27 «Burdas». Tas patiešām nav daudz, ja ņem vērā, ka rajonā ir simtiem sieviešu, kuras vēlētos nopirkt šo populāro modes žurnālu.

Painteresējos, vai jau ir atsūtīts limitētās un deficītās literatūras saraksts, kādas grāmatas varēs pasūtīt rajona iedzīvotāji? Priekšniece vēl neko nezināja, jo republika neesot paziņojusi limitus, un tikai piebilda, ka izdevumu noteikti būs mazāk. Kāda konkrēti literatūra iedalīta, informēšot tikai tad, ja priekšniecība atļaušot to darīt.

Nu ko, ja jau vajadzīga priekšniecības atļauja, lūdzu! Sakaru ministrijas preses izplatīšanas pārvaldes darbiniece Levinas kundze informēja, ka Preiļiem, tāpat kā citiem rajoniem, limitēto izdevumu saraksti jau nosūtīti. Bet ko mēs saņemšot (autoru darbu skaitu), bez augstākās priekšniecības atļaujas arī viņa neuzdrošinoties pateikt.

Ar Latvijas Republikas preses izplatīšanas apvienības priekšnieku Ilmāru Zvanītāju saruna mums bija lietišķa. Sākotnēji tomēr tika teikts: kāpēc gan «Preses apvienībai» būtu uzreiz jāatklāj «visas kārtis»? Kad paskaidroju, ka es nebūt nepretendēju nopirkt Preiļos «Burdu» vai pasūtīt limitēto izdevumu, bet gan vēlos tikai informēt rajona iedzīvotājus, Ilmārs Zvanītājs darīja zināmu, ka pašlaik Preiļi saņem 53 (!) «Burdas». Cigaretes, sākot ar 1. oktobri, arī tirgos (pret taloniem). Netiek samazināti citu preču, piemēram, parfimērijas izstrādājumu apjomi. Ilmārs Zvanītājs uzskata, ka limitēto izdevumu saraksti jādara zināmi rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejai un kopā ar apvienību tas mazumiņš jāsadala pa lielākajiem darba kolektīviem. Tiesa — gan «Burdu», gan «Ogoņok» pielikumu šogad republika, tātad arī rajons, saņems mazāk, tāpat — arī citu deficīto literatūru.

... Sadalīt! Šis vārds kļuvis mūsu ikdienā parasta lieta. Taču sadales princips nebūt nav tas objektīvākais. Kāpēc šodien — deficīta apstākļos — baidāmies no izlozēm, kas tomēr ir objektīvākas par sadali? Tad cilvēkiem, kam grāmata tomēr ir pirmās nepieciešamības prece, pašiem būtu iespējams šādā izlozē piedalīties.

Un vēl. Rajona Tautas deputātu padomei vajadzētu parūpēties, lai «Preses apvienība» turpmāk nebūtu «firma», kura uzskata sevi par «slepenu», bet gan kļūtu iestāde, kas patiešām apkalpo rajona iedzīvotājus. Vai varbūt nepieciešama vēl kādas citas ministrijas iejaukšanās?

Aina IĻJINA,

Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes deputāte

Katrai mājai ir savs starojums, aurs varbūt. Dažai šis starojums ir tik mazs — tepat ap logu, tepat ap durvīm. No citām mājām tas plūst pāri žogiem, cauri alejām — vai kilometru tālumā tev prātā. Es eju mājai apkārt pa šo neredzamo robežu, kur sākas mājas tuvums.

Imants Ziedonis

Caur objektīvu raugoties

ES DZIEDĀŠU par tevi, Tēvu zeme» dzied Vidsmuižas folkloras ansamblis, un katru Tirzmalietes dzejas pantu pavada divi krāsaini diapozitīvi, kas tik raksturīgi Galēnu apkārtnei. Ar tiem sevi un savu pasaules redzējumu piesaka Juris Livmanis-Trubiņš (attēlā).

Jaunais fizikas un matemātikas pasniedzējs šeit strādā no 1986. gada. Jurim tā ir pirmā darba vieta pēc Daugavpils Pedagoģiskā institūta beigšanas. Darbā sevi jaunais pedagogs ir ne tikai aplecinājis, bet pat izcēlies savu gados vecāko kolēģu vidū. Viņa izveidotais fizikas un matemātikas kabinets nesen atzīts par labāko astoņgadīgo skolu grupā. Tagad ir iestājies grūtākais periods — noturēties augstā viļņa galotnē.

Un Jurim šī darbošanās izlet pāri strikti noteiktajiem pasniedzēja rāmjiem. Viņu jau no agras bērnības interesē fotogrāfija. Studiju gados viņš jo aktīvi darbojās Celtnieku kultūras nama fotostudijā «Gaisma». Jura fotodarbus varēja redzēt Preiļos pirmajos Jaunatnes svētkos. Galēnu kultūras namā. Puisi pamatā saista ainava. Krasi izteiktās gaismēnas dabā ļauj melnbaltajā fotogrāfijā rast īsto noskaņu. Reizēm grafiski traģisku, reizēm pustoņos nepateiktu vārdu, reizēm.... Katrreiz tas ir citādi. Šo dzīves mirkļu vienreizību caur fotoobjektīvu cenšas lemūžināt kaislīgs amatieris.

Bet Juris nav parasts fotoamatieris. Viņš nekad neaizmirst, ka, pirmkārt, viņš ir skolotājs, arī, otrkārt, viņš ir pasniedzējs un, treškārt, — fizikas pasniedzējs. Līdz ar šo apzināšanos Jura personīgais vaļasprieks kļūst par daudzu galēniešu aizraušanos. Lai arī praktiski īstas laboratorijas nav, tomēr tas netraucē darboties fotopulciņam. Darbs tikai ar melnbalto fotogrāfiju. Mēģināt strādāt krāsainās jomā — ir tikpat kā bezcerīgi. Nav nepieciešamo reagentu, normālas ļentes.

Juris Livmanis-Trubiņš nejūtas viens. Viņš uztur dzīvus sakarus ar Daugavpils fotostudiju, Preiļu kinoamatieriem, ar savu kolēģi Igoru Pliču. Un šī saskarsme bagātina. Redzot savu biedru veikumu, var papildināties savās zināšanās un prasmē.

Voldemārs ROMANOVSKIS

Jāņa SILICKA foto

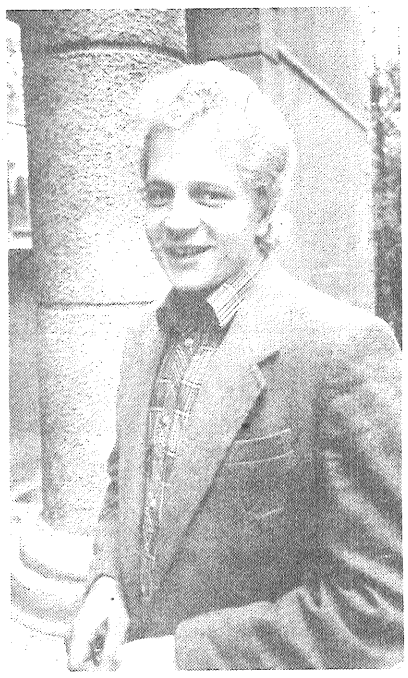

Vasara.

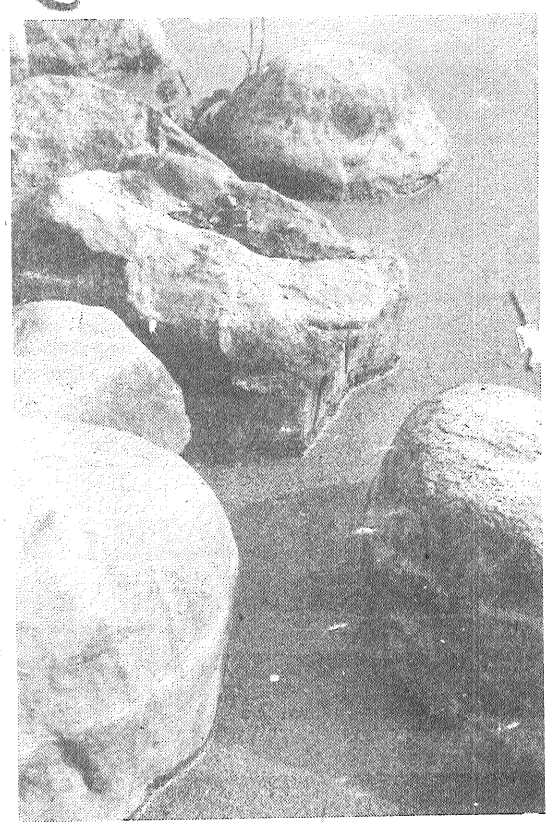

Bez nosaukuma.

Tas interesē latviešu leģionārus

Gaidīts visu mūžu

Par potenciāliem pensiju saņēmējiem no Rietumvācijas kļuvuši jau apmēram simts Latvijas Republikas pilsoņu. Taču informācija, kas turpina pienākt «Daugavas vanagu» Rīgas kopai, liecina, ka tādu, kas otrajā pasaules karā zaudējuši veselību, dienot vienībās, kas bija padotas vācu armijas virspavēlniecībai, ir krietni vairāk. Vai palīdzēt varēs arī citiem? Par to LETAI interviju sniedza DV Rīgas kopas priekšsēdētājs Ogests TREILONS.

Jautājumi, kas ir jums adresētajās vēstulēs, mūsuprāt, var interesēt arī plašāku lasītāju loku. Piemēram, ko atbildēt L. Heinrihsonei no Rīgas, kura joprojām gaida 1944. gada martā vācu armijā iesaukto vīru Jāni Artūru Heinrihsonu?

(No vēstules. «Man jau ir 70 gadu. Cik ilgi vēl būšu šinī saulē. Es ļoti vēlos viņu atrast, lai nodotu vai nosūtītu viņam skauta kakla lakatiņu, kuru viņš man projām braucot iedeva glabāt, kamēr viņš nākšot mājās»).

O. T. Rietumvācijas valdība ir paredzējusi pensijas arī kritušo karavīru atraitnēm, protams, ar noteikumu, ka tās nav stājušās jaunā laulībā. Taču L. Heinrihsonei vēl nevajag zaudēt ceribu. Tuvākas ziņas par vīru viņa var saņemt latviešu leģiona arhīvā pie virspārziņa Aleksandra Burmeistera. Viņa adrese: Oderstrasse 29, 7140 Ludvigsburg, BRD.

Tragisks likteņis bijis Valentīnai Mednei no Jūrmalas. Tēvs, bijušais leģionārs, nošauts, māte iemesta cietumā, trīsgadīgā meitene kopā ar vectēvu un vecmammu izvesta.

(No vēstules. «Gribētos zināt, vai jūs man nevarētu palīdzēt dabūt izsaukumu uz VFR, lai kaut vienu reizi dzīvē paskatītos, kā dzīvo tauta, kurai kalpoja tēvs?»).

O. T. Nē, palīdzību izsaukuma saņemšanai sniegt nevaru. Iesaku griezties pie «Daugavas vanagu» aprūpes fonda Vācijā pēc šādas adreses: Alfrēds Jānis Bērziņš, Salzmannstrasse 152, 4400 Munster, Bundesrepublik Deutschland.

Tagad par to, kas interesē vīrus. Piemēram, A. Zariņš no Dobeles vaicā, vai pensijas maksās tikai tiem, kuriem bijuši ievainojumi un palikušas invaliditātes sekas no kara laikā dabūtām slimībām?

O. T. Pensijas izmaksā tikai tiem, kuru minimālais darbaspēju zaudējums, kas atbilst vācu kara invalīda statusam, ir ne mazāks par 25 procentiem. Bet te nu sākas paradokss: mūsu medicīnas iestādēm ir citi kritēriji invaliditātes noteikšanai. Ko varu ieteikt? Ja ir redzamas invaliditātes pazīmes, vajadzētu griezties pie ķirurga, lai dabūtu slēdzienu par izdarīto amputāciju. Izziņai ir jābūt vācu valodā, apzīmogotai. Gadījumā, ja ārsts nevar dot slēdzienu vācu valodā, ar izsniegto izziņu jāiet pie notāra, kas apstiprinās tulkojumu. Tad tā jāiesūta pēc adreses: Versorgungsamt Ravensburg, Lazarettstrasse 3, 7987 Weingarten, BRD. Pozitīva lēmuma gadījumā pensiju izmaksā, sākot no iesnieguma saņemšanas dienas.

Bronislavs Rubeņs no Līvāniem ir noraizējies.

(No vēstules. «Mana lieta ir apstājusies pusceļā, jo notārs neparaksta pilnvaru vācu valodā. Man paskaidroja, ka šāda veida pilnvara apstiprināma Rīgā, Raiņa bulvārī 1, tikai ar Ļeņingradas vācu konsulāta atļauju»).

O. T. Pilnvaras apzīmogošanas procedūra tātad ir vienkārša. To var izdarīt jebkura iestāde, kura ir uz to tiesīga (notārs, izpildkomiteja). Vācu aprūpes iestādes pieņem arī pilnvaras, kuras apzīmogotas baznīcās.

V. Kadiķa vēstulē ir vairāki jautājumi. Ceru, ka kuldīdzniekam atbildēsiet personiski. Taču var tikai nobrīnīties, cik neizdibināmi ir tā Dieva, tā Kunga ceļi.

(No vēstules. «Pirms desmit gadiem pārcēlos uz citu dzīvokli. Kaimiņos satiku bijušo Vorkutas soda nometnes priekšnieka sievu un meitu. Viņas visu laiku mani saukā par fašistu. Viņas vīru ieslodzītie pagrūduši zem vilciena, un viņas par to ne kapeikas nesaņem. Ja viņas dabūs zināt, ka man maksā kaut vai desmit vācu markas, tad paliks trakas»).

O. T. Lai jūsu kaimiņienes nomierinās. Vismaz pagaidām invaliditātes pensiju vācu markās neviens nesaņems. To nevarēs pārskaitīt arī kādā no Vācijas bankām. Uz Latviju tās pārsūtīs rubļos.

Varbūt kāds pēc šīs intervijas vēlēsies uzrakstīt vai jums piezvanīt?

O. T. Mana adrese: indekss 226004, Vienības gatvē 42 — 1. Rīgā. Telefons — 468474.

DZEJAS DIENAS — 90

S. BEREZOVSKAS zīmējums

ANTONS KŪKOJS

Aizkalnīte

Visi brīnās, visi mulst:
— Aiz kalniem bērzi plauka
Deviņām lapiņām,
Aiz kalniem purenītes
Deviņiem ziediņiem,
Aiz kalniem rudzi auga
Deviņām vārpiņām,
Aiz kalniem pērkonītes
Deviņiem zibeņiem!

Visi brīnās. Es vien nē...
Aiz kalniem sapņus laidu
Deviņos aplokos,
Aiz kalniem alu lēju
Deviņos kubulos,
Aiz kalniem ieraudzīju
Salijušu ganu meitu;
Ieraudzīju, nodomāju:
— Būsi mana Aizkalnīte!

Visi brīnās: — Kas tad nu? —
Aiz kalniem zirgu sēju
Vijgriezītes galiņā,
Aiz kalniem sagaidīju
Rieta stundu nodziestam,
Aiz kalniem salasīju
Sauju rasas sudrabiņa,
Salasīju, viņai devu:
— Esi mana laudaviņa!

Brīnieties — velti viss!
Jo, re, mana Aizkalnīte,
Kamēr es pa aiz kalniem,
Cita puiša zadināta,
Sūpulim jau jostu sien...
Ak, ja būtu drošāks bijis —
Tos trīs kalnus pārvarējis,
Sadūšojies, sasparojies,
Trīsreiz īsti nomutējis,
Nomutējis, jostu sējis,
Cēlis miļo kumeļā...

Aizkalnē vai šajpuskalnē
Lietus pērti, pērkonsperti
Deviņvīru spēki visi
Alotos vēl šobaltdien!

1984

ILGA BĒRZA

GRIBU TAUPĪT!

Darbs mani rauj uz pusēm
Un sīkāk vēl mazliet. —
Uz visām debess pusēm
an reizē vajag skrieť.

Jūs atnākuši laupīt?
Es laiku gribu taupīt!

DZERKSTEŅA

NO CIKLA «MAZAS DZIESMIŅAS»

BĒRNIEM

Ja man būtu putna spārni,
bezdelīgas vieglumiņš,
Ik rītiņu, vakariņu es pie tevis
aizlidotu,
Tavas sāpes, tavas bēdas
Spārnu galos projām nestu.

SNIEGPULKSTENĪTEI

Ziediņ, tu baltais, pavasara vēstnesi
pirmais,
Kas ledus garozai cauri spēj
spraukties.
Māci bērnus cauri bēdām un
sāpēm
Tuvāk dvēseles skaidrībai traukties.

SAVAI MĀJAI

Ziedu jūru piestādīšu ap savu
māju —
Lai neredz neviens, kādas ilgas
Un sāpes sirdī nesot,
Visu mūžu te gāju.

x x x

Kā degošas asaras dārzā
sarkanas tulpes zied.
Ziedos sāpes kā ķīvītes kliedz.
Cik maz man spēka, draugs,
vai tu to redzi?
Tulpju ziedos salijušas
manas asaras.
Tās tev par atmiņu no manas
dzīves vasaras.

1973. — 1974. gadā

Daudzsološs turpinājums

1983. gadā apgāds «Liesma» laida klajā Konstantīna Simonova dzejas izlasi «Gaidi mani». Ar šo grāmatu izdevniecības PSRS tautu literatūras redakcija aizsāka sērijas «1 000 rindas» izdošanu. Redakcija solīja lasītājiem interesantas tikšanās ar Ahmatovu, Hļebņikovu un citiem dzejniekiem turpmākajos divvalodu izdevumos.

Simonovu šajā sērijā latviskoja Māris Čaklais, Rainis Remass, Uldis Krasts un Jānis Butūzovs. Annas Ahmatovas «Baltos gājputnus» atdzejoja Amanda Aizpuriete, Lija Brīdaka, Ārija Elksne, Mirdza Ķempe, Imants Ziedonis. Veļimira Hļebņikova «Dziesmu karapulka» sastādītājs, priekšvārdu un komentāru autors bija Vjačeslavs Ivanovs. Atdzejotāji Uldis Bērziņš un Māris Čaklais. Arī Innokentija Aņņenska «Klusās dziesmas» līdz latviešu lasītājam aiznesa vairāki dzejnieki: Dagnija Dreika-Matule, Jānis Butūzovs, Māris Čaklais, Klāvs Elsbergs un Jānis Rokpelnis. Pēc tam lasītāji saņēma Samuila Maršaka, Nikolaja Rubcova, Ivana Buņina un citu autoru dzejas divvalodu izdevumus.

Sodien mūs gaida tikšanās ar Igoru Severjaņinu un viņa «Valsirdīgo romanci». Krājumu sastādījis un no krievu valodas atdzejojis Einārs Pelšs.

Kā raksta priekšvārda autors Reins Krūss: «Igora Severjaņina raksturošanai labi noder literatūrzinātnisks termins «oksimorons», kas apzīmē stilistisku paņēmienu — tādu pretstatu savienojumu, kuri loģiski viens otru izslēdz.»

Igora Severjaņina dzejas krājumi krievu valodā iznākuši dažādās valstīs; antoloģijās, žurnālos un avīzēs viņa darbu atdzejojumi publicēti gandrīz visās Eiropas valodās. Un tomēr — unikāls ir šis izdevums. Tas ir pirmais viņa dzejas pārcēlums citā valodā vienā izdevumā.

Einārs Pelšs ar šo Igora Severjaņina vienpersonīgo latviskojumu piesaka sevi kā daudzsološs, varošs un talantīgs tulkotājs. Atdzejot autoru, kura dzejā vienlaicīgi parādās talants un banalitāte, «zemais» un «augstais», tradicionālais un novatoriskais, ir grūts un nepateicīgs uzdevums. Bet šis darbs paplašina atdzejotāja redzesloku, spēcīgāku vērš pārliecību par paša varēšanu un uzdrīkstēšanos. Igora Severjaņina daudzi dzejoļi ir principiāli divdomīgi un arī Eināra Pelša pirmajā dzejas grāmatā bija krietna daļa ironijas, kas darīja autora pozīciju neviennozīmīgu. Par to, cik veiksmīgs ir šis divu autoru sakausējums, lai pārliecinās lasītājs pats, vērīgi un saprotoši pārlasot Igora Severjaņina «Valsirdīgās romances» latvisko variantu.

Voldemārs ROMANOVSKIS

Uz visiem laikiem

Dzejnieka iliktenis
Bija un vienmēr būs —
ciešanas.
(Mirra Lohvicka)
Un atceries: allaž no ērkšķiem
Dzejnieka kronis ir vīts.
(Valērijs Brjusovs)

Es skaļi smējos par tiesu lētoi
Pats dzejnieks zina, cik viņš vērts!
Jūs, soģi, — kas jūs? Vai esat
svētie?
Kas debess vārdiem var muti vērt?

Kur tas ir redzēts, ka pūce liesmai
Ver vaļā acis, bet tumsā guļ?
Kur tas ir dzirdēts, ka vieda
dziesma
Tīk ļaudīm vairāk par muļķību?

Ko gan jūs zināt, ak, zemes
pluskas,
Par bazūnskaņām, ko taurē gars,
Ja aklās dusmās — jūs allaž
čūskas,
Ja kropļā naidā — jūs vergu bars!

Ir smieklīgs dzejnieks, ko pūlis
slavē,
Ko slavē varza mums naidīgā,
Šī noziedzīgā, šī trulā lava, —
Tās celtais ģēnijs tiek zemē gāzts.

Bet slavēts mūžam, bet slavēts
gaiši
Ir tads, kurš tīkams ir dzejniekam,
Kurš nojauš slēpto, kurš dzīvo
kaisi —
Ar ausmu sejā es dziedu tam.

Igors SEVERJAŅINS

Stances

Dzīves laime — dzirkstīs kurtās,
Apskaidrības mirklos spožos,
Košos sapņos, neesošos,
Un vēl tavās acīs gurdās.
Sāpe — nepilnībā manā,
Harmonijas senā slāpē,
Pareģoņu apsmiešanā
Un vēl laimes ilgās — sāpe.

Igors Severjaņins

Viņš liels ar to, ka nava bijis tas,
Par ko to tukšais pūlis noturēja,
Kas nemaz nelasa tās viņa dzejas,
Kur auto nav un ananass.

Vien kinematogrāfs un fokstrots ass —
Lūk, lūk, kur ļaužu bari drūzmā skrējal
Bet tostarp viņa dvēsles skaidrā seja
Kā ausma ir. Bet kas to zina, kas?

Viņš svēta mieru, kariem sūta lāstus
Tais atzīšanas vārtos dzejas stāstos,
Te drusciņ skumst, te viegli jokus dzen

Par planētu un viņas ļaužu prātu...
Viņš katrā dziesmā, kvēli nodziedātā,
Vienmēr ir ironijas pārņemts zēns.

1926

Ekspromts, ierodoties Rīgā

Ir talanti, ir grafomāni,
Vai cilvēks jūds, vai zviedrs
tas,
Nav skaidrums jāapgāna
māniem,
Tam piedēvējot «idejas».

Kas dzejniekam ir gluži
svešas,
Un atminiet: viņš tumsu
nīst
Un alkst, lai gaisma pāri
plešas,
Kā katrs kosmopolīts īsts.

MARGRIETIŅA K. GAILUMA foto

MAIJA VAIVODE

Tikmēr... kamēr

Mēs —
naži
savas nesaprašanās rokās.
Ar savu taisnību aklu,
Ar vārdu, indes piesūcinātu.
Jo dienas,
jo asāki kļūstam.
Kļūstam
sekli un mazi.
Nesaprašanās asina asus.
Netaisnība duras kā dadzis.
Mēs —
naži.
Un dzirksteles šķiļas...
Un tā būs tikmēr,
kamēr to spalus
kāda paštaisnums
un pašlabuma kāre
turēs rokā.

Dzejniece Maija Vaivode.
J. SILICKA foto

DAZIEM LAIKABIEDRIEM

Ai, gudrie, pārgudrie,
viltīgie!
Kur vakar pirms saulēkta
bijāt?
Kur bijāt, kad darbu
darījām?

Kur bijāt, kad vezumu
vilkām?

Tad labāk —
no malas, vai ne?
Vietā galva
un rokas tiras...
Pēc —
pirmie amatus dala.
Pēc —
pirmie grib valdīt un tiesāt.

ILGA RISMANE

BITES PIE BRĪVĪBAS AUSEKLISA

Pie Brīvības pieminekļa acis priecē dekorativi greznojumi no puķēm. Šoreiz ar sarkanbaltsarkaniem burtiem no sarkanām un baltām rozēm salikti svētie vārdi «Brīvību Latvijai — Brīvību Baltijai!» un turpat blakus no rudzupuķēm izveidots zili balts cerību Auseklītis.

Atlidojušas zemes bites un mājas bites.

Bitēm ļoti patīk šie dzīvīgie ziedi, un viņas tajos strādā, maigi dūkdamas un dudinādamas.

— Cerību Auseklītis, Brīvības Auseklītis — izskatās tiešām kā dzīvs! — iesaucas bērni, kas atnāk pie Brīvības pieminekļa.

Pieaugušie apstiprinoši un cerīgi pamāj ar galvu...

NORMUNDS DIMANTS

MAZS DZEJOLĪTIS TEV

Nekas es nebūšu.
Nekas es neesmu bijis

Kā tikai lietus,
Kas pāri tev lijis.

Kā tikai zāle
Tavām basām pēdām
Un niecīgs vairogs
Tavām bēdām.

Izstāde rūpnīcas neatkarībai

Līvānu māju ražotāji atklāja ziedu kompozīciju izstādi, kuras tēma ir atbalsts darba cilvēka interesēm.

Līvānu māju kombinātu zina katrs, un vēl šobaltdien autobusi kursē uz Līvānu eksperimentālo māju būves kombinātu, un arī ārzemnieki zina tikai šo firmu, un arī viņiem citi atšifrējumi nav saprotami un pieņemami.

Rozā vārti kā simbols cerībai un neatkarībai. LEMBK atjaunot, varbūt pieņemt līdzīgo — «Līvānu māju firma», atstājot veco kombināta firmas zīmi kā svētumu un neaizskaramību.

Un tik daudz ziedu. Visi ļaužu nestie. Ražošanas dispečeru nodaļa savā ziedu salikumā saka: «Zeme, tevī daudz vēl baltās, nesabradātās krāsas».

Renātes Šmukstes pītie vainagi «Latvija, Lietuva, Igaunija» par godu republiku vienotībai un Silvas Podnieces «Lai šodien deg cerību ugunskurs» — lieliskas politiska rakstura kompozīcijas.

Vislielāko smieklu šalti izsauca mājbūves ceha strādnieku no sausā ķirbja veidotais portrets «Vecais stagnāts», un skatītāju pateicība bija jāuzklausa autotransporta uzņēmuma ļaudīm par kompozīciju «Miss-90», un koka skaidu plākšņu ceha strādniekiem — par dārzeņiem «Bagātība».

Un vēl starp daudzām — kompozīcija «Lielkungi, atbrīvojiet rokas rūpnīcas vadībai». Divi stipri ozolzari, saliekti ar virvju palīdzību, simbolizē rūpnīcas ikdienas problēmas. Pārāk lielais tresta pārvaldes aparāts nomāc ne tikai rūpnīcas vadītājus, bet ir arī kā smags slogs cehu strādniekiem un citu dienestu ļaužu darbam un dzīvei.

Jēkabpils dārzkopības biedrības sievas rādīja dāliju kompozīciju un ziedu šķirņu daudzveidību. Ļaudis vairumā iegādājās liliju, hiacinšu un tulpju šķirņu sīpolus.

Izstādes atklāšanā un noslēgumā piedalījās rūpnīcas direktors Vitolds Šaiters un galvenais inženieris Valērijs Frolovs.

Vēlāk izstādes dalībnieki ierosināja, kādam jābūt nākošajam rūpnīcas pasākumam, un tas būtu — tradicionālā rūpnīcas piedzimšanas diena. Uz to vajadzētu ielūgt uzņēmuma veterānus un arī jaunos darba darītājus. Arī tur būs vajadzīga mūsu cilvēku prasme, izdoma, nopietnība un asprātība.

Šādos gadījumos toni noteic arodkomiteja un pie mums stiprā sieviešu padome.

Lai šie pasākumi vieš jaunas cerības līvāniešos un noder ne tikai kā estētiskās audzināšanas objekts, bet arī palīdz būt labākiem, tīrākiem un mudina iet cīņā, pametot bezcerīgo kurnēšanu kāpņu telpās un šaurās sabiedrībās.

«Lai koši zied ziedi un vareni aug dārzeņi pie Līvānu māju firmas ražotajām kotedžām» — tāds bija izstādes kredo, tāda ir arī mūsu vēlēšanās tās redzēt krāšņas un kvalitatīvas, bet māju ražotājus — neatkarīgākus un lemtspējīgākus.

Marija DUBIŅINA,
māksliniece

Eiženijas atklājumi

Atlidoja lielā diena, kad transkontinentālais laineris Tēvijas apkampienos nogādāja eleganto Eiženijas kundzi — tantes Hermīnes māsīcu. Netrūka ne asaru, ne ziedu, ne lidlauka skūpstīšanas.

Savas rocības iespējās tante Hermīne mācīsu iesēdināja taksī, lai izlaistu mazu līkumu pa Dzimtenes galvaspilsētu.

Sākumā Eiženija smējās, plaukšķināja un sauca: «Ach! Ach! Kāda atrakcija!»

Tante Hermīne drūmi vēroja skrejošo skaitītāju un pat it kā iekšēji pīkstējās.

«Ach! Ach!» Eiženija gavilēja. «Šito atrakciju! Šī iela taču atstāta no pirmskara, lai ļaudis grambas un dangas izbaudītu, vai ne!»

Tante Hermīne pulka izbrīnījās, tad saprata un atcerējās pasaku par princesi uz zirņa.

Nebija jēgas viesņai rādīt, ka šī, viņasprāt, atrakcija sliepjas visu ielu garumā, tādēļ ar laipnu žestu iestūķēja Eiženiju tramvajā, kur tūdaļ liels tēvainis uzmina ārzemniecei uz kājas.

«Ai!» ārzemniece iesaucās. «Kas tad tas! Kur ir sabvejs! Nu, misters Rubiks taču raka sabveju vai, kā to sauc, pazemi, nu, metro!»

Uzzinājusi, ka misters Rubiks ir citā čīnā, Eiženija pieklusa un pie katra tēvaiņa uzspiediena sev solīja, ka pie pirmās izdevības izrakstīs biezu čeku misteram Rubikam — lai atgriežas un rok! Rok sabveju!

«Viņš jau gan rok!» tante Hermīne piebilda. «Rok pamatīgu bedri republikai!»

Taču Eiženijas neatslābstošo uzmanību neierastajos apstākļos jau bija piesaistījis kas cits.

Viņa grozīja galvu un pēdīgi ar spēcīgi artikulētu «t» noprasīja: «Sakait, lūdzu, kamdēļ pie jums tik slikti dentisti, tas ir, zobārsti!»

«Zobārsti!» tante Hermīne pārjautāja un aši mazliet pieklusināja savu sparīgi čīkstošo protēzi.

«Nu jā!» Eiženija atfrauca. «Redzait, šie ļaudis te ielās — viņi, viņi taču neapšaubāmi cieš no milzīgām zobu sāpēm. Kādas nelaimīgas sejas! Klau, klau, tas tur vīrs pat māti piesauca!»

«Jā!» tante Hermīne ieklausījās.

«Kamdēļ tāda cilvēku mocīšana!» Eiženija neatlaidās. «Varbūt viņus baida eids!»

«Tak jau eids!», viņa pati rada atbildi, jo tante Hermīne jutās aplam apmulsusi un iedomājās, ka saulainajā Austrālijā ļautiņi ielās nepārtraukti dejo un gavilē, ja jau mūsu lietišķā ikdienība vieš ārzemniecē tādas domas.

«Būs jāpasaka vīram, lai piesūta jums vienreizējus urbjus!», Eiženija nolēma. «Zināit, viņš savā garajā karjerā ofisā sakrājis apaļu summiņu un grib to velīt Dzimtenes neatliekamākajām vajadzībām. Vienreizējie urbji būs pats labākais, vai ne tā!»

«Tā, tā,» tante Hermīne steigšus atsaucās un veda māsīcu ārā no Rīgas, lai vismaz laukos sagādātu mazāk pārsteigumu.

«Kā muzejā!». Eiženija lūrēja vilciena logā un laimīgi čukstēja: «Kā etnogrāfiskajā muzejā!»

«Un tomēr jūsu sistēma rūpējas par cilvēkiem,» viņa sapņainām acīm pievērsās tantei Hermīnei. «Šie tukšie plaukti veikalos, tie taču pastellēti sakarā ar Nacionālo atslodzes nedēļu, vai ne tā!»

«Tā, tā,» tantei Hermīnei atkal bija jāpiekrīt un jācer, ka laukos būs citādi.

Kas notika laukos, tas ir cits stāsts.

NORMUNDS DIMANTS

Vandālisms vai huligānisms?

«Novadnieka» redakcija saņēma rajona kara un darba veterānu padomes prezidija parakstītu protesta vēstuli par to, ka Galēnu brāļu kapos, kur apglabāti kaujās pret vācu fašistiskajiem iebrucējiem krītušie padomju karavīri, sadauzītas Padomju Savienības Varoņa vecākā leitnanta V. Košukova un viņa cīņu biedra seržanta E. Velijeva kapu plāksnes. Vēstulē teikts: «Mums, kara veteāniem, ir skaidrs, ka šis vandālisma akts pastrādāts fašistu līdzskrējēju vai to sekotāju rokām, lai no tautas apziņas izskaustu piemiņu par padomju karavīru varoņdarbu, ka tas ir neģēlīgs atriebības akts.»

Vēstulē pieprasīts Galēnu ciema izpildkomitejai steidzīgi veikt pasākumus sadauzīto kapu plākšņu atjaunošanai, lūgts Galēnu deviņgadīgās skolas kolektīvs uzņemties šefību brāļu kapu uzkopšanā un pieskatīšanā.

Redakcijas darbinieks pabija Galēnu brāļu kapos un konstatēja, ka Padomju Savienības Varoņa vecākā leitnanta V. Košukova kapa plāksne tiešām sadauzīta (saplaisājusi, domājams, ka tajā mests ar akmeni), seržanta E. Velijeva kapa plāksnes augša noplēsta. Citu bojājumu kapos nav, tie sakopti. 1. septembrī Galēnu skolēni, kā vienmēr, arī šogad uz kapu kopiņām nolikuši ziedus.

Galēnu pagasta izpildkomitejas sekretāre J. Erte par bojājumiem brāļu kapos paskaidroja: «Notikušo uzreiz darījām zināmu milicijas iecirkņa pilnvarotajam. Pagaidām vainīgie nav atrasti. Domāju, ka tā ir pusaudžu palaidnība.

Kapu plāksnītes tuvākajā laikā parādzēts atjaunot, jo tās ir savu laiku nokalpojušas un novecojušas.»

Galēnu deviņgadīgās skolas direktore A. Gabrāne teica: «Esmu kategoriski pret pieņēmumu, ka kapu plāksnīšu sadauzīšana ir pusaudžu (citiem vārdiem — skolēnu) roku darbs. Mūsu skola brāļu kapus taču uzkopj (vismaz četras reizes gadā), esam uzņēmušies šefību par tiem. Es personīgi domāju, ka to pastrādājuši piedzērušies jaunieši pēc dejām. Tādi iznīcina visu, kas pagadās pa rokai.

Vēl domāju, ka kapu plāksnīšu sadauzīšanā nekādu politisku motīvu nav, ka tas nav fašistu līdzskrējēju vai to sekotāju vandālisma akts. Tas vienkārši ir parasts huligānisms.»

Tātad — vandālisms vai huligānisms? Laikam tomēr pēdējais. Vandālismam aiz politiskajiem nolūkiem sekas būtu daudz ļaunākas, bet šoreiz — pats piemineklis nav aiztikts.

Jānis GURGONS

Rudzu druva priecājās —
Nolīks mana mugurīņa.
Līksti pati, rudzu druva,
Man mugura nenolīka..

J. SILICKA foto

Galvenais redaktors Pēteris Pizelis

Laikraksts «Novadnieks» iznāk kopš 1950. gada 29. marta otrdienās, ceturtdienās un sestdienās.
REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Aglonas ielā 1.
Tālrunis uzziņām: 22305.
Izdod apgāds «Avīze», Rīgā, Sarkanarmijas ielā 47.
Izdevējdarbības licence Nr. 000069.
Iespiests ražošanas apvienības «Līta» Daugavpils tipogrāfijā Valkas ielā 1. Ofsetiespiedums. Viena nos. iespiedloksne.
Metiens 13959 eksemplāri [latviešu valodā — 10008 eksemplāri, krievu valodā — 3951 eksemplārs]. Pas. 872.
«Новадниекс» («Земляк»). Газета Прейльского района Латвийской Республики на латышском языке.
Indekss 68169

Ozolīti, zemzariti,
Kam tu augi lejiņā?
Meitas tavus zarus lauza,
Kalniņā stāvēdamas.
Laužat, meitas, ko lauzdamas,
Galotniti nelaužat,
Lai palika galotnite,
Kur putniņam apmesties
(T. dz.)

MĪĻI SVEICAM VISUS MEŽA DARBINIEKUS PROFESIONĀLAJOS SVĒTKOS!

Daugavpils mežrūpniecības saimniecība

Latvijas Republikas tautas deputāte VALENTĪNA ZEILE tiksies ar saviem vēlētājiem 1990. gada 16. septembrī no plkst. 9.00 līdz 11.00 Preiļu pagasta Ļeņina kolhoza kantora telpās.

Starptautiskā detektīvfilmu festivāla laureāti — filmu «NOGALINI MANI VĒLREIZ» (ASV) rajona kinodirekcija piedāvā skatīties kinoteātrī «Ezerzeme» 17. septembrī, kinoteātrī «Atpūta» — 18. septembrī.
Tekstu krievu valodā lasa tulks.

PĀRDOD grūsnu teli. Telefons 58576.

PĒRK govi. Zvanīt vakaros. Tālrunis 55657.

SĒRO

Izsīks upe. Atstās ceļam oļus,
Lūzīs priede. Mūžam dzīvos sils.
(D. Avotiņa)

Skumju brīdī esam kopā ar mežsarga ALOIZIJA UPENIEKA piederīgajiem, viņu pēdējā gaitā pavadot.

Stabulnieku mednieku kolektīvs

Ies cilvēks, līdz zeme to apņems
Savās pēdējās skavās.
Bet saule ik rudeni ziedēs
Viņa stādītās kļavās.
(I. Ziedonis)

Dalām bēdu smagumu ar Albertu Upenieku, TĒVU smiltājā izvadot.

Kolhoza «Sīļukalns» kombainieru kolektīvs

Nāks rudens ar zeltu savu,
Un ziema ar sudrabu nāks,
Bet nepaceļams man pārī
Gulst tumsas un klusuma vāks.
(Ā. Elksne)

Izsakām dziļu līdzjūtību Albertam Upeniekam sakarā ar TĒVA nāvi.

Kolhoza «Sīļukalns» šoferu kolektīvs

Ik vasaru virši saziedēs zilī.
Vien tevi nesatiks Dzimtenes sīlī.
(C. Dinere)

Izsakām līdzjūtību ALOIZA UPENIEKA tuviniekiem sakarā ar viņa nāvi.

Līvānu mežniecības kolektīvs

Trīs saujas vasaras, dzimtenes vasaras
Aizsaules dārzos vēl gribētos rast...
Raudiet par liepu, kam nolauzta pazare,
Mani vairs ievainot nespēj nekas.
(Ā. Elksne)

Sērojam kopā ar Janīnu Kudrjašovu, MĀMUĻU smiltājā izvadot.

Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības kolektīvs